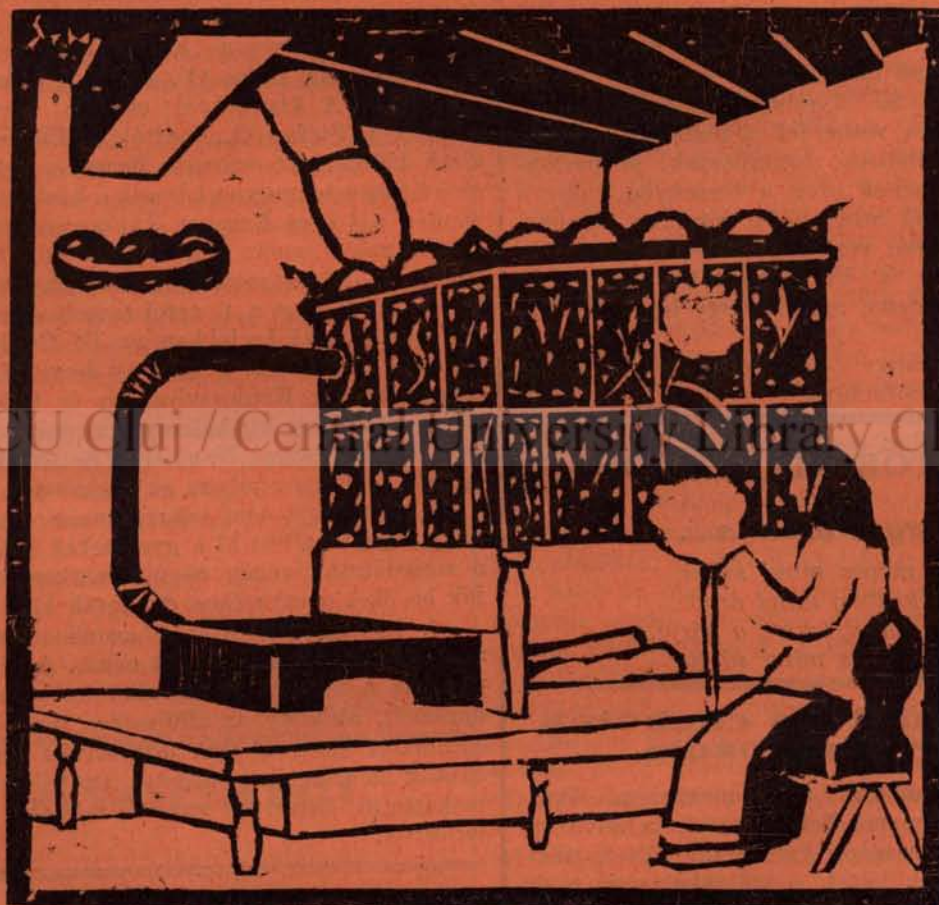

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEK LAP

ELINDUL A SZŐTTES...

Honnan? s miből? Bizony abból a vékony szálacskából, ami a gyorsan mozgó ujjak nyomán az orsóra tekeredik. Ebből szőnek abroszt, kendőt, meg ingecskét a fiugyerekeknek, kézimunkát s ruhánakvalót a szőttes viselethez, amelyeket aztán szebbnél-szebb himes varrással díszítenek.

1936. JANUÁR
20.

IV. ÉVFOLYAM
3. szám

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.

APRÓSÁGOK • TARKASÁGOK

Toborzó.

Az újévet a turdai kis toborzók kezdték meg. Most Tășnădről kaptunk új toborzó hírt: Faff Lajos IV. el. o. t. Ritli Katókat, Ciumesti, nyerte meg új cimborának. De Cluj sem áll tétlenül. Itt Pataky Béluska II. el. o. t. jár elől, aki Tóth Attilát, Cluj, szerezte meg előfizetőnek. És köszönetét küldi az Új Cimborá a tengerentúlra, Nt. Szabó Antalnak, Perth Amboy, aki olyan lelkes örömmel állt be a toborzóba és Nánássy Lajos, Ligonier, U. S. A. és Takaró Viola és Edit, Flushing, U. S. A. kis cimborákat toborozta be az olvasó táborba.

Szeretnénk, ha a toborzó versenyünk nagyobb hullámokat vetne fel s nemcsak a gyermekek, de a felnőttek, ismerőseink, jó barátaink is részt vennének ezen a versenyen, hogy a 3 hónap leteltével minél több jutalmat oszthassunk ki. A toborzó verseny sikere a lap erőhöz jutását jelentené, s ha minden kis előfizetőnk csak egyet toborozna, már is nagy léptekkel haladnánk előre.

Reméljük, hogy legközelebb ismét jó toborzó híreket közölhetünk.

DALOLJATOK KIS CIMBORÁK!

Az egri ménes...

*Az egri ménes mind sárga,
Az egri kislány mind árva.
Ha árva, árva, leszek a párja,
Az egri ménes mind sárga.*

A satumarei kis cimborák nagy találkozója.

Január 5-én délután nagy mozgalom, jövés-járás volt a satumarei Ref. leányiskola udvarán. Csillogószemű, pirosarcu gyermekek jöttek párosával, hármassával, jöttek a szülőkkel vagy a jó nagymamával, meg a keresztmamával, nagynénivel s a jövő-menők mind a tornaacsarnok táján tűntek el. Igen, mert itt volt hirdelve az új cimborák találkozója. Megmozdultak hát a satumarei új cimborák meg a szüleik, mind ott akartak lenni a találkozón.

A szerkesztő néni maga is meghatottan lépett a függöny elé s legszivesebben sírni szeretett volna örömeiben, amikor egy év távolán át újra látta a régi kedves, ismerős arcokat a széksorokban. Akik a szerkesztőnéni szerették és munkájában segítettek, támogatták s a kicsi olvasók, akik az Új Cimborához ragaszkodnak, eljöttek erre a találkozóra.

Eppen ezen a napon volt egy éve, hogy az Új Cimborá búcsút vett Satumaretől, a körülmények úgy hozták, hogy menni kellett. Hej! de nehéz is volt megválás a jól ismert kedves kis szerkesztőségétől, amely szinte második otthona lett a satumarei kis cimboráknak. De a jó Isten megsegítette ezt a kis újságot az új helyen is, becsületet, tisztességet szerzett: ma már a kincses városban is szeretik és ragaszkodnak az Új Cimborához.

A találkozó a kis cimborák is megmutatták, hogy miben jeleskednek. Szereptanulásra ugyan nem nagyon volt idő, de azért mindenik olyan ügyesen szerepelt, hogy a közönség megtapsolta őket.

Nagyon kedvesen konferált a kicsi Pontelli Tibi, Rössmann Buba IV. el. o. t. a saját versét adta elő A kis tolvaj címen. Bleyer Évike I. g. o. t. Ștefan O. Iosif-tól a „Cântecul Sfânt” című költeményét szavaltta ügyesen. Kósa Gabika zoké táncra is nagyon tetszett a közönségnek, úgyszintén a 4 éves Kerekes Katóka ének száma. Szavaltak még Francia Ica, Hadady Tibi, Loy József, Román Kató, Szász József. Mind szépen szavaltak. Görög Livia I. g. o. t. arról tartott előadást, hogy mi tetszik neki legjobban az Új Cimborából? A 4½ éves Kósa Öcsi pompásan hegedült. De sok tapsot kaptak Krajcsovic Ica és Csáky Ica is. „Van nekem egy kis kakasom” c. daljátékért Csigi Irén, Novák Janesi, Nagy Gabi és Ica, Bódi Sanyi és még több kis cimborá az énekarban énekeltek.

A szerkesztő néni takarékosági meséje olyan nagy hatást váltott ki a gyermekek lelkéből, hogy a mesedélután végén 40-en jelentkeztek, hogy irják be őket a takarékos cimborák közé.

A legnagyobb örömet azonban az ajándék naptárok kiosztása szerzett nekik. A kiadóhivatal ugyanis a mesedélutánra elküldte azoknak a kis naptárát, akiknek az előfizetése rendben van. A satumarei kis cimborák ugyszólván mind megkapták az ajándéknaptárakat, amiből azt lehet következtetni, hogy ők az előfizetéseket pontosan teljesítik.

Szánkózók.

*Vigan siklik a kis szánkó,
Ahol hó fedi az utat,
Csillogó szem kip'rtultan
Hangos, vidám kedvet mutat.*

Köszöntő év elején.

*Ne nézz soha hátra! Csak mindig előre!
Törődjél a mával! Gondolj a jövőre!
A jó Isten előtt lelkedet kitarjad!
S hittel és reménnyel az Újévet várjad!*

*Ha az elmúlt évben gyenge lélek voltál,
Lejtős ösvényeden olykor megbotlottál,
Az Újesztendőben ne gátoljon semmi,
Ha a jószág útján akarsz tovább menni.*

*Világítóknk legyen: Hitünk az Istenben!
— Még a Nap sem ragyog ennél fényesebben! —
Melegítőknk legyen: Szeretetünk lángja.
Emberszeretettel sosem járunk fázva.*

*Ha jólétnek örömsz, a szegényt szeressed!
A szenvedő Jézust közöttünk keressed!
Ha pedig szegény vagy, békésen viseld el
A reád mért sorsot a kemény keresztel!*

*Szeressed hazádat s hazádnak lakóit,
Akik testvéreid! Közöttük élni jó itt!
De mert égi törvény fajunkat szeretni,
Őseink multját meg ne vesse senki!*

*Egymásért dolgozzunk! Küzdéstől ne féljünk!
Biztató fénycsillag legyen a reményünk!
Lankadni nem szabad a dolgozó kéznek!
Csüggednünk sem szabad, ez is közös érdek!*

*Mostan az Újévben vigan, örvendezve,
Tegyünk szent fogadást nemesebb életre!
Gyomlálgassuk ki a lélek sok dudváját,
S ültessük bele a szeretet virágát!*

Teleky Dezső.

A jávorfáról.

Vára fényes csarnokában, hatalomban ősz király ül, s ősz királynak oldalánál három ifju szép leánya: vén cser árnyán gyöngyvirágok! A remény, mint zsöngé pázsit, mely körülhózza őket. Kellemén a két nagyobbik büszke, mint a tói hattyu. S a legifjabb kék szemével: bájos gyöngéd lilioszál. S mintha csendes alkonyatkor bárány-felleg száll az égen, szöke fürtök kondorulnak keblére, homlokára. Rajta függ az elmerengő ősz királynak pillantása...!

Lelke csendes tó, felette szenvedély viharja nem zug, mely hullámot verne rajta. Vig öröme fülmiléje partjain nem csattog és a bánat gerlicéje nem bug. Ifju álmok, szép remények fáiról a lomb lehullott; sárgán hullt a tó vizébe, sárgán uszkál tükörén most. Minden oly szelid,

nyugalmas! Rajta még emlékezetnek gyors fecskéje száll suhanva, s meg-megütvén szárnyhegyével: a tó lágyan összerezdül.

Ül az ősz, ül elmerengve... szöke lánya kellemében ifjusága hő szerelmü bájos anyyálára ösmér. S im a csendes alkonyatban megcsendül ezüst szavával a kápolna kis harangja. Bura hajló ciprus árnyán ott van a hü eltemetve! S mintha édes lelke szólna — kis harang ezüst szavában — a merengő ősz királyhoz: Hüen megérti lelke a szót.

Jött az estve holdvilága. Mély álomba szenderültek ősz királlyal barna lányok. És az esti holdvilágnál pásztorifju, furulyája lány szavában szólt epedve, zöld bereknek fél homályán. Szöke lányka andalogva hallgatott a halk zenére, s mintha hive ajka szólna furulyája lány szavában: hüen megérté lelke a szót. A kelő nap sugaránál gondban ébredt ősz király föl: nyugtalan volt álma éjjel: koronáját fenn ragyogló gyémántjától fosztva látta. Könyben kelt a szöke lány föl: nyugtalan volt álma éjjel: anyja sirját látogatta a halottak hajlokában. Busan kelt a pásztorifju: nyugtalan volt álma éjjel: nyája legszébb báránykáját két dühös vad tépte széjjel.

„Zöld halomnak oldalára menjetek ki, kis kosárral, menjetek ki, jó leányim! Epret áhit ősz apátok, édes ízű földi epret, jó szagut és hüvösítőt. És ki megtér zöld halomról, telt kosárral legkorábban: az leend én édes lányom! Azt fogom forrón szeretni, koronámat az birandja, hét országom arra szálljon. Zöld halomnak oldalára, menjetek ki, jó leányim!”

Szólt az ősz, és elmenének kis kosárral a leányok, szedni édes földi epret, jó szagut és hüvösítőt, zöld halomnak oldalára.

„Teljél, teljél kis kosárka! — halkan mond a legnagyobbik, — koronája ősz apámnak, hogy ne szálljon más fejére!” „Teljél, teljél kis kosárka! — a középső szóla szintugy, — hét-országa ősz apámnak, hogy ne légyen senki másé!” „Teljél, teljél kis kosárka! — a legifjabbik így sóhajtott, — hogy ne legyek ősz apámnak jó szívetől eltaszítva! Teljél, teljél kis kosárka!”

S ime telve lón legottan szöke lánynak kis kosárja. Látva ezt a két nagyobbik, rut irigység szóla bennük: „Koronája ősz apámnak, hét országa ősz apámnak, hát övé lesz, hát övé lesz...? Nem, nem, inkább vére folyjon!” S a jó testvért elvesztvén rossz leányok, nagy kegyetlen: vén jávorfa gyökeréhez földbe ásták, betemették s megoszták édes eprét, összetörték kis kosárját.

Majd a fényes várba térvén, ősz királyhoz így beszéltek: „Oh, atyánk! baj ére minket... jó testvérünk, jó leányod, rengetegbe tévelyedvén, a dühös vad elragadta, mely reá tört nagy kegyetlen.” S ősz király, mély bánatában, hamvat hinte bus fejére. Veszve, veszve koronája

legtündöklőbb éke, diszel! Mert elment a jó leányka édesanyját látogatni, a halottak hajlokába: s onnan többé vissza nem tér.

Ujra kelt a hold világa, zöld bereknek félhomályán: pásztorifju, furulyáját ajkihoz me-rengve nyomta. Futta, futta... s mind hiában, megnémult a sip örökre! Édes hangot mért is adna? Nincs ki hallja, nincs, ki értse! Alszik a szép kékszemű lány, jávorfának árnyokában, könnyezetlen, siratlan: Pásztorifju, a dühös vad báránycádat összetépte!

Zöld halomnak oldalában, vén jávorfa törzsökéről harmadik nap éjszakáján, ifju hajtás sarjadzott fel szőke lánynak temetőjén. Zöld halomnak oldalában busan járt a pásztorifju le-gelésző nyája mellett. Majd lemészé furulyának vén jávorfa sarjadását. És midőn ajkára tette, bus keservvel szólt imígyen: — Fujad, fujad én kedvesem! voltam én is király lánya: de most vagyok jávorfácska, jávorfából furulyácska!

S pásztorifju furulyáját felvivé az ősz királyhoz: ki midőn ajkára tette, bus keservvel szólt imígyen: — Fujad, fujad én atyám! ah! voltam én is király lánya: de most vagyok jávorfácska, jávorfából furulyácska!

És midőn a rossz leányok ajka érte, szólt imígyen: — Fujad, fujad én gyilkosom! Voltam én is király lánya: de most vagyok jávorfácska, jávorfából furulyácska.

S a két gyilkos lány fejére ősz apának átka szállott, bujdosásba üzve őket: Nem hagyá sehol pihenni szőke testvér véres árnya s szörnyű átka ősz apának.

Búra hajló ciprus árnyán, kis harang ezüst szavában, két halottnak lelke szólott csendes alkonyatsugárnál búba sülyedt ősz királyhoz, aki elment nemsokára, — búra hajló ciprus árnyán, — kedveseit látogatni, és nem térve vissza többé.

Tompa Mihály.

Legyetek jók.

Irtá: Dr. Dobos Ferenc.

Na, hát akkor jere, mert hanem még azt talá-lod hinni, hogy igazán félek. De aztán, ha édesanyánk mégis haragudni fog: tartsad ám a hátad!

S a két gyermek most már szinte verse-nyezve futott az erdő felé. Az egyik, hogy gyá-vának ne lássék, a másik, hogy egyforma hibás legyen az elsővel.

Az erdő szélén volt egy csomó vadrózsa bo-kor, s azokról mintha csak integettek volna a szebbnél-szebb rózsabimbók: szakítsatok le en-gem is! nem fáj, ha az édesanyátoknak visztek

Pár lépéssel bennebb a harangvirágok esa-logatták: szedjétek közülünk is. Még tovább tü-zes liliomokat láttak: „De abból már szedünk! s versenyezve futottak arrafelé. Mire Juliska odaért, Jancsi már szedett is egy pár szálat, de felét mindjárt odaadta a húgának: „Látod, én azért voltam itt hamarabb, mert nagyobb is va-gyok, fiú is vagyok. De felit odaadom neked, hogy legyen egyforma nagy, egyforma szép a bokrétánk, mert egyformán szeretjük édes-nyánkat.

„Jaj! be gyönyörű nefelejts! szedjünk abból is,“ kiáltott a leányka, most már ő futott elől.

Ölükben egyre szaporodott a virág, úgy, hogy egyszer csak azon vették észre magukat hogy több már nem is fér.

Most már haza kéne menni. Igen ám, de merre?

Addig futottak ezért a virágért jobbra, azért balra, előre, hátra, fel, le: hogy most már

sehogyse tudtak tájékozódni afelől: merre is kellene hazafelé menni?

Mentek egy darabig erre, mentek egy da-rabig arra, de az erdő mindenütt egyforma volt: fa, virág, fa, virág...

Juliska előbb szepegni, azután szipogni kez-dett, de mikor Jancsi azt mondta, hogy bizony ha nem egyéb: eltévedtek sírva fakadt. „Jaj, Istenem, most már mitévők legyünk? Meg-mondta édesanyánk, hogy ne jöjjünk az erdőbe, s itt van, né! megadóok az árát.“

Jancsinak ugyan a nyelve hegyin volt, hogy bizony te biztattál fel a virágszedésre s e miatt kerültünk ebbe a bajba, — de aztán csak el-hagyta. Minek búsítsa még jobban húgoeskáját?

Ahelyett inkább azt mondta: Hát, indul-junk el egy felé, s valahol majd csak találunk valakit, aki útbaigazít.

Megfogták egymás kezét, s nagy busan men-tek, mendégéltek egyfelé. Most is inteettek jobb-ról-balról a szebbnél-szebb virágok, de legkis-sebb gondjuk is nagyobb volt annál, hogy szed-jenek azokból.

Madárkák tanították fiókáikat repülni, de eszükbe se jutott, hogy utánuk fussanak, meg-akarják fogni.

Bizony eltelt egy néhány óra, de nekik úgy jött, mintha Isten tudja mióta járnak az erdőt.

Embernek azonban hire-hamva se volt, s Jancsi is erősen elszontyolodott. Ha nem szé-gyenli magát a húga előtt, tán ő is sírva fakad.

Egyszer aztán csak megcsillant valami a fák lombjai között. Olyanforma, mint a falubeli módos gazdák házának a cserép fedele.

S ahogy közelebb érnek, látják, hogy csak ugyan egy kis ház van ott.

No, ha ház van ott, akkor abban emberek laknak, s azok majd csak utba igazítják. Erőst el voltak már fáradva, de erre a reménységre, mindjárt gyorsabban szedték a lábukat.

Oda is értek nemsokára, s szemük-szájuk elállott a csudálkozástól. Mert soha emberfia még olyan házat nem látott. Az oldalai csupa mézes pogácsából voltak! A grádicsai kockacukorból! Ablakai vékony lépesmézből! A teteje pedig csupa piros pogácsa szívekből. Az látszott messziről olyannak, mint a cserép fedél.

S a kiesi pogácsa szívek között a ház két bütyijén akkora két pogácsa szív volt, hogy soha ahhozfoghatót nem láttak. Azokat bizonyosan cifraságul szánták oda.

Csudálkozva nézegették körül a házat. Emberek sehol semmi nyoma, pedig Janesi egyetkettőt kiáltott is, miután jól kicsudálkozták magukat.

— Itt ejjsze senki se lakik, szólalt meg végre Juliska.

— Vagy oda vannak valahová dolgozni, s csak este jönnek haza, — felelte Janesi. Hanem tudod-e, mit? Úgyis estefelé van, el is vagyunk fáradva: pihenjünk meg itt, míg a háziak haza jönnek. Akkor aztán megkérdezzük őket, hogy merrefelé lakunk, s elindulunk.

Le is heverték mindjárt a házikó mellé pihenőre. Akkor kezdték észrevenni, hogy nemcsak elfáradtak, de jócskán meg is éheztek. Nem is volt esuda, mert órákon át járták az erdőt. Most már nemcsak kíváncsian, hanem vágyakozva is nézegettek fel a kis ház fedelére. Hej! ha onnan egy-egy pogácsa szívet levehetnének..

Mondta is Juliska: „Janesi, te, én egy kicsit megéheztem.“

„A még jó, ha csak egy kicsit. — felelte Janesi. — met én bizony már nagyon.“

„Hát akkor mér nem eszünk? foggatózott a leányka.“

„Minek ide a kenyér, mikor annyi itt a pogácsa, hogy még álmunkba se láttunk soha ennyit.“

„Csakhogy a nem a miénk. Más mondja magának.“

De látod . . . mikor olyan éhesek vagyunk . . . aztán itt annyi van . . . tán észre se veszik . . . nem látja senki . . . tördelte sírásba hajló hangon Juliska, s már ki is nyújtotta kezét, hogy levegyen egy pogácsát.

De Janesi hirtelen megfogta a kezét. *Hát a jó Isten?* Nem azt tanultuk-e édesanyánktól, hogy a máséhoz nyulni sohase szabad?

Juliska restelkedve eresztette le a kezét. Igazad van, édes bátyám. Sohase tudnék szembe

nézni az édesanyánkkal, ha most . . . izé . . . lopunk volna, fejezte be Janesi.

Ekkor a fák közül egy öreg-öreg ember lépett ki. Hófehér szakállá térdig ért s botjára támaszkodva is alig tudott lépegetni. A gyermekek ijedtükben fel akartak ugrani, de ő jóságos hangon így szólott hozzájuk: Ne féljete, kedves gyermekeim. Mindent hallottam innen a fák közül, s örvendek annak, hogy erősebb volt benetek a jóság, mint az éhség. S hogy jószívetekért megjutalmazlak: nektek adom ezt a két szívet.

— De mi szeretnénk hazamenni édesanyánkhoz, — szólta közbe Juliska.

— Azt is tudom, felelte az öreg ember. S mert olyan jól nevelt titeket, úgy csináljuk, hogy ne kelljen aggódnia távolléteitek miatt.

— Hogy juthatnánk haza addig? Hisz mindjárt este van, — szólalt meg most Janesi is.

— Bizd azt csak rám, — felelte az öreg ember, s jobbát a két gyermek fölé terjesztette.

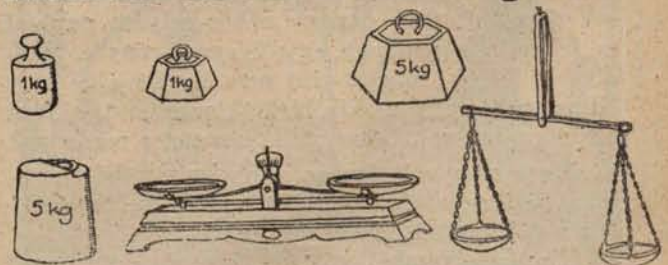
Abban a percben elaludtak.

Mikor az örvegyasszony késő este, elfáradva hazaérkezett az aratóból, a két gyermeket ágyaeskájukban találta, amint egy-egy aranyból való szívet szorongatnak a kezükben. Csudálkozva költötte fel őket, s kérdezősködött, hogy mi történt velök? Honnan kapták azt.

A gyerekek bámészkodva néztek körül. Hol az erdő? A pogácsaház? A jó öregember? S csak nagynehezen értették meg, hogy otthon vannak, a saját ágyaeskájukban. Csak nagysokára értették meg, hogy bizonyosan a jó Isten akarta próbára tenni őket, s jóságukat jutalmazta azal, hogy az erdőből hazavarázsolta és a pogácsaszíveket arannyá változtatta. Most ezt a két aranszívet nyújtották oda édesanyjuknak névnap ajándécul. Az összeölelte őket, s azt mondta, hogy gyermekeinek jósága minden aranynál többet ér.

S higgyétek el, kedves gyermekek, a ti édesapátoknak, édesanyátoknak is mindig az lesz a legrágább kincse, ha jók lesztek. (Vége)

Kinek mi tartozik a mesterségéhez?

Téli esték.

Óh, szép téli esték, mikor a tűz pattog
A vén kandallóba,
Minden esték között a legszebbek vagytok
Gyermekkorom óta.
Hát még amióta hozzátok vénültem,
Fejem^o dér üti meg...
Nagy fiúk, nagy lányok, unokák körültem...
Hogy szeretlek téged!

Órák hosszat ülök kandalló tövében,
Lobognak a lángok
S egy-egy tündérmesét, mit hallottam régen,
Elé-elérántok.
S amint én csüngöttem édesapám ajkán,
Mikor gyermek voltam,
Amint a mese volt az altató dajkám,
— Épp úgy van ma az mostan.

Óh, szép téli esték, ti most is az vagytok,
Mik egykor valátok,
Öreg kandallóban a tűz most is pattog,
Lobognak a lángok.
Mesemondó esték, ti nem változtatok,
Csupán a személyek...
Akkor apám mesélt — emlékéit áldjátok!
Mostan én mesélek...

Benedek Elek.

A kétszázéves paplan.

Valóban kétszázéves volt az öreg jószág. Komoly törvények is voltak róla. Az ugynevezett paplantörvények, melyeket az ország házában hét pecsét alatt őriztek.

A törvény szerint a paplannal csak királykisasszonyok takarózhattak. Már királyok, vagy királyfiak, — azok nem.

Igy hagyta ezt meg az öreg királyné (aki volt vagy kilencvenkilencéves, mikor meghalt), ezelőtt kétszázévvvel, mikor unokájának csináltatta a nevenapjára.

Ha aztán a királykisasszonyok megnőttek, férjhez mentek, akkor a komornyikok, udvari inasok összehajtották a nagy nehéz selyem paplant és feltették a padlásra egy üvegszekrénybe. Addig ott állott, míg megint nem hozott a gólya a Nilus mellől egy új kis királykisasszonyt, akinek aztán szabad volt takarózni a nevezetes paplannal.

Mert nem volt ám az a paplan ilyen-amolyan paplan, amilyennel közönséges halandó emberek takaróznak. Szó sines róla!

Tiszta selyemből volt csinálva és éppen száz rőf indiai selymet szabott bele az udvari szabó.

(Abban az időben a paplant is az udvari szabók csinálták.)

A színe? Jaj! a színe volt csak egyszer különös! — Ahány ember ránézett, mind másféleképpen látta. Az egyik zöldnek, a másik kéknek, lilának, vörösnek a harmadik. Egy szóval: színjátszó volt az a paplan.

Legutoljára Pimpinella királykisasszony takarózott a kétszázéves paplannal.

Bár a testvére, Cilincili királyfi nem egyszer haugoztatta, hogy ha megnő és lesz puskája, meg kardja, el fogja rabolni azt a csoda paplant. Mert ő is akar már azzal takarózni egyszer.

A paplanról ugyanis a mende-monda azt beszélt, hogy aki azt magára huzta, egy szempillantás alatt álmországba jutott. Ott már várta egy táltos paripa s azt, aki a hátán ült, odavitte, ahová az akart menni. S mivel Cilincili királyfi Tündérországba akart mindenáron eljutni, bizonyára ezért szeretett volna a híres paplannal takarózni. Magyarázták neki eleget:

— De felségednek nem szabad a paplannal takarózni, csak a királykisasszonyoknak, — így mondja a paplan-törvény.

Cilincili királyfi azonban még kicsi volt, nem értette a törvényeket s egyre csak haugoztatta, hogy ő bizony el fogja rabolni a csodapaplant.

Mikor Pimpinella királykisasszony tizenhatéves lett, egyszerre csak elkezdett soványodni és sápadni. Napról-napra mindig soványabb lett. Már éppen csak esont és bőr volt. A király és királyné megijedtek. Hivatták az udvari orvost.

Az udvari orvos csóválta a fejét:

— Hm! hm! Sulyos eset... én még ilyet nem is láttam.

Erre a világ összes orvosait összehívták, — még Szerecsenországból is egy fekete, pápaszemes doktort.

Azok sem tudtak semmi okosat mondani. Pedig a szerecsen doktor még a nyelvét is kinyújtotta a királykisasszonynak. Végre is nagyfélve bevallották:

— Felséges király, üttesd le a fejünket, de akkor sem tudjuk megmondani, mi a baja a királykisasszonynak. Mert mi életünkben sem láttunk ilyen különös betegséget.

A királykisasszonynak vissza kellett feküdni a selyempaplan alá s herbateát itattak vele, hátha attól meggyógyul.

A miniszterek, tudós professzorok pedig elvonultak az ország házába, hogy ott tanácskozzanak, hátha kitalálják, miért is soványodik napról-napra a királykisasszony.

A királykisasszony maga is szomorú volt:

— Nem fáj semmim és mégis mindig csak soványodom, ahelyett, hogy hiznék. Miféle betegségem van nekem?

Amint így tünődött, egyszer csak nagyot ug-

rik a szeme előtt egy kis feketeség. Nem nagyobb, mint egy mákszem. S éppen a királykisasszony orra hegyére, utána egy másik, az meg a szép fehér karjára és nagyot csip rajta, de olyat, hogy rögtön egy borsónyi piros folt támadt a helyén.

A királykisasszony még sohasem látott ilyesmit és úgy megijedt, hogy rögtön kiugrott a paplan alól.

— Zsuzska! Zsuzska! Gyere csak, — kiáltott ki a cipőfényesítő lánynak. — Mi történt?!

Jött is Zsuzska nagyremülten. Egyik kezében egy kefe, a másikban a királykisasszony félcipellője, azokkal hadonázott. Azt hitte a török, vagy a tatár tört be a királyi palotába és ezért kiáltott olyan kétségbesetten a királykisasszony.

De amint ránézett a borsónyi foltra a királykisasszony karján, meg az orra hegyén begyeskedő apró fekete jószágra, akár illett, akár nem, elkacagta magát.

— Jaj felséges királykisasszony, tudom én már, hogy miért nem alszik éjszaka és miért olyan sovány. — Megmondjam? ne mondjam?

— Mondjad, mondjad! — sürgette a királykisasszony. (Mert máskülönbén igen kíváncsi természetű volt.)

— Hát azért — mert a bolhák csipték felségedet. S elszívták a vérét, azért olyan sovány felséged.

— Mit? A bolhák? — kérdezte rémülten a királykisasszony. — Hol a bolha, meg kell fogni! Ő még soha sem látott életében bolhát.

Az ám, de a királykisasszony orra hegyén begyeskedő bolha (éppen a király volt, a pocakos bolhakerály) megneszelte a veszedelmet s mire az ügyeskező Zsuzska elcsipette volna, egy nagyot ugrott és eltűnt a kétszázéves paplan kétszázéves ráncái között.

De már ezt a királykisasszony sem hagyhatta ennyiben. Hamar papucsot rántott:

— Gyere Zsuzska, hozd utánam a paplant! — parancsolta — és majd lent megkeressük azt a bolhát.

De mivel a paplan nagyon nehéz volt, még ő is segített Zsuzskának és ketten lecipelték a paplant. Levitték a királyi palota udvarára.

— Na most, — gondolták Zsuzskával együtt, — most el fogjuk csipni azt a haszontalan bolhát! S előre örültek neki.

Hanem aztán mi történt! Amint kezdték lefelé gombolni a csipkés paplanvédőt, Uram Isten! csak innen is, onnan is kezdett felugrálni egy kövérre hizott, pocakos bolha. (Igazán nem esoda, ha úgy elsoványodott a királykisasszony.)

Nosza volt sikoltozás, mikor egy-egy a kezükbe került. Már inkább csak Zsuzskának. A királykisasszony ugyanis nem értett hozzá, hogy kell a bolhát fogni. Marokkal akarta az ugráló jószágokat összeszedni. Persze az ujjai között

mind kimenekültek. Zsuzskt, ő értett hozzá. Ő már ügyesebben csinálta. Két ujjával csipte meg őket s odaszoritotta a hüvelyk meg a mutató ujjai közé, onnan többet el nem menekült az biztos.

No hát, még olyat nem látott ez a világ, mi volt abban a paplanban, mennyi bolha. El lehet képzelni, kétszáz év óta sohasem bolházták ki a komornyikok, meg az udvari inasok. A bolhák meg csak szaporodtak benne. Utóbb már olyan vigan voltak, hogy még királyt is választottak maguknak. Még pedig a legkövérebb, legpocakosabb bolhát. És minthogy ez volt a legkövérebb, csipni is legjobban tudott. Néha-néha elhagyta a paplant (egy nagy gyöngyház gomb alatt volt neki a palotája). Ha ilyenkor kérdezték tőle a tanácsadói: hova megy bolha felséged? azt válaszolta:

— Megyek egy kicsit szétnézni a világra.

A világ neki a királykisasszony orra hegye volt. Ezt a helyet nagyon szerette. Innen szokott szemlélődni, nézdegelődni szerte-széjjel.

A nagy sikoltozásra: Jaj, itt is ugrik egy! Hamar Zsuzska! Csipd meg! Itt is egy! Ott is egy! berohantak a palotaőrök, azt hive szentül, hogy a törökök törtek be a palotába vagy a tatárok. Még a nagy ágyut is becipelték. A tetthelyre érve: üssed! vágd! rajta! rajta! kiáltással nagy tüzzel vagdalkozni kezdtek jobbra-balra. Akkor kaptak észbe, hogy miről is van itt szó. Nahát gyerekek, ez igazán mulatságos dolog volt. A királykisasszony papucsban, a palotaőrök nagy sisakosan, Zsuzska kezében a királykisasszony fél

Jucika és barátai.

eipőjével, borzasan, meg egy-két ijedt udvari dáma is féligöltözötten, mind a bolhák után futkoráztak. Csaptak olyan zenebonát, hogy a királynak ijedtében leesett a koronája a fejéről, amint az ország házában tanácskoztak és meghallották a zajt.

Kirobantak mind, még az ország házának az ajtaját is nyitva felejtették. (Szerencse, hogy nem járt arra valami tolvaj nép, még el találta volna lopni a híres paplan-törvényt.)

Egy dalia épp akkor találta elesipni a kövér pocakos bolhakirályt, mikor a miniszterek és kopasz tanácsosok élén megjelent a vén király (a koronája még akkor is félre volt esuszva). A bolhanép mikor látta, hogy királya el van fogva, mind elő kullogtak és megadták magukat. Volt ott tán, vagy kétszáz is.

A daliát éljenezték:

— Éljen! Éljen! Csakhogy megvan a király! Na, spirituszba vele!

— Én velem? — szólalt meg rémulten az öreg király.

Amiré mind rámondták:

— Dehogy is felségeddel! Hanem a bolhakirályal. — És elmesélték a történetet.

Az öreg király nagyon helyeselt mindent. A daliának leereszkedőleg megszorította a kezét és megigérte, hogy legközelebb generálissá fogja ki-nevezni.

A bolhákra pedig azt mondta, hogy azokat csakugyan spirituszba kell tenni és a muzeumba küldeni.

De ám ezzel nem volt vége a dolognak. Tanácsot hívtak össze. Most meg azon kezdtek tanácskozni, hogy ki volt az oka, hogy a híres paplanban úgy elszaporodtak a bolhák.

— Ne ezt süssétek ki, — mondta a kopaszfejű miniszternek és tanácsadóknak a király. De azok közül egyik se nagyon tudta kisütöni. A király méregbe jött:

— El fogom csapni az összes minisztereket. — Erre megijedtek és újra gondolkozni kezdtek. Végre a legöregebb kisütötte:

— Én amondó volnék, felséges királyom, hogy itt esakis a komornyikok és udvari inasok a hibások, mert kétszáz év óta sohasem bolházták ki a paplant.

— Ugy van, jól beszélsz, — mondotta a király, — még ma el fogom csapni a hütlen komornyikokat és az udvari inasokat.

Igy is történt, bár az inasok könyörögtek a vén királynak, de az nem bocsátott meg.

— Haszontalan, hütlen szolgák, — dörögte a vén király, — örüljete, hogy csak elesaplak beneteket, mert bizony azt is megérdemelnétek, hogy leüttessem a fejeteke, ilyen nagy vétek miatt! Gondoljátok el, kedves tanácsosaim, — fordult a miniszterekhez, — hogy a királykisasszony

ha nem ilyen erős és egészséges, mint amilyen, még bele is halhatott volna a vérszívó bolhák esipésébe. Akkor aztán kire maradt volna az ország fele?

A hütlen, kötelességmulasztó szolgák is beláták, hogy a királynak igaza van és valóban még örültek, hogy ha el is bocsátották őket a szolgálatból, de legalább az életüket megmenthették.

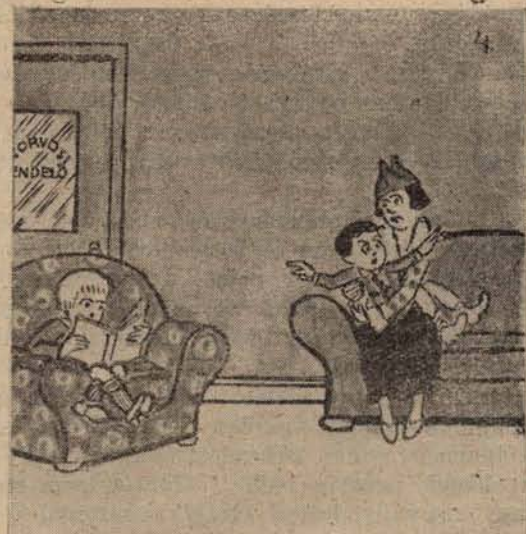
László Marcella.

Fogorvosnál.

A képeket rajzolta: Kormos Jenő.

Peti: — Ejnye milyen sok pompás könyv olvasni való lap van itt! Nézzük csak!

Nyafhona Ödi: — Anyuka! Anyuka! én félek a doktor bácsitól! . . .

Mama: — Nem szégyeled magad? Ilyen gyávanak lenni!

(Folytatjuk)

A karóra tűzött napraforgó pogácsa is jó kamrája a madárkának.

Etessétek a madárkákat!

Beköszöntöttek a zord idők dérrrel, faggal és nagy hóviharokkal. A hasznos madarak, amelyek nem költöznek el tőlünk télire, ki vannak téve az időjárás viszontagságainak és csak a legnehezebben tudják élelmüket megkeresni a téli zimankóban. Különösen a bogárevő madarak helyzete válságos. Bogarat, hernyót nem igen lehet találni és a fák kérgének repedéseiben meghuzódó bogáralcák és bogárpetek alkotják sovány táplálékukat. A bogárevő madarak közül különösen a cinegék falánksága határtalan. Télen az étvágyuk még jobban növekszik, mert hiszen hideg időben a szervezetnek sokkal több táplálék kell, mint melegben. Ezt tapasztalhattátok ti is, kis Cimborák, hogy télen sokkal jobb étvágyatok van, mint meleg nyári időben. Nem akarunk titeket arra buzdítani, hogy költséges madáretetők beállításával mentsetek meg az éhező madarakat, mert nagyon egyszerű módon meg lehet a madarak asztalát teríteni. A cinegék számára a legmegfelelőbb eledel télen az olvasztott faggyu, amibe kevés kendermagot keverünk. Nehány lejért meg lehet vásárolni a madár eleséget és azt elkészítés után fél dióhéjakba kell bekenni. A dióhéjakat zsineggel kis lécekre vagy faágakra kell felaggatni és készen van a legkitünőbb terített asztal cinegék számára.

Micsoda élet és micsoda öröm pezsdül fel az etető környékén! Rajokban érkeznek a cinegék és más hasznos bogárevő madarak s mint valóságos bohócok hintáznak a fél diókon, hogy az eleséghez hozzájussanak.

Kérditek, miért kell ilyen kis hintákban elhelyezni a madarak eleségét? Erre nagyon egyszerű a felelet. Az ilyen módon terített madárasztalon nem tud torkoskodni a veréb és más kártékony madár. Csak a cinegék és a leghasznosabb bogárevő madarak olyan ügyes egyensúlyozó művészek, hogy az állandóan himbálódzó „táblól” is ki tudják szedni az eleséget. Más haszna is van az ingó-bingó dióhéjaknak. A dér és a hó, ha be is lepi azokat, a madárkák első érintésére lehull a hó vagy a

dér a dióhéjról. No meg aztán cirmosra is kell gondolnunk! A földre vagy az ablakpárkányokra helyezett eleségek elfogyasztása nagy veszélyt jelent hasznos madarainkra nézve, mert az örökké vérszomjas cirmos nem veti meg a finom madárpecsenyét.

A bogárevő madarak mellett ne feledkeztek meg a hasznos magevő énekesekről se. A sármányok, bubos pacsirták és más hasznos mezei madarak előzönlük a város és falu utcáit télszakán. Kevés kenyérmorzsza, valami hulladék és ocsu csaknem minden háznál akad és sok-sok madár életét lehet ezekkel a látszólag haszontalan hulladékokkal megmenteni.

Fel tehát kis Cimborák, mindenki készítse el a maga dióhéj etetőjét, hogy megmentse az éhező madarakat és gyönyörűséget szerezzen magának.

Feri bácsi.

Nagyanyó születésnapjára

Édes jó Istenem!
Mily öröm e mai!
Kicsiny szívem el sem
Tudja azt mondani.

Csak dobog a szívem
Édes dobogással,
S áldatja nagymamát
Ezernyi áldással.

S hálát mond kis ajkam
Aldva a Teremtőt,
Hogy adott énnékem (minkünk)
Ily kedves nagyszülőt.

Ilyen jó nagymamát,
Aki int a jóra,
Imádságra kezem
Sokszor összefogta.

Aldja meg az Isten
Édes nagymamámát,
Sok ünnepét érje
Születés napjának!

Ahogy kis munkatársaink irnak...

Óry Imre és Huba újévi beszámolója.

Az idén nem egy helyen nyaraltunk. Huba a nagymamáéknál, Arad mellett, én meg a csiki hegyek között Dajbukát Jolánkáéknál, aki nekem unokatestvérem. Szegény Jolánka nagy beteg volt, úgy, hogy operálni is kellett. Az Új Cimbora Jolánkáéknak is jár s így a nyaralás alatt is olvashattam. Az a vidék, ahol voltam, gyönyörű szép és nagyon tetszett nekem s így pompásan telt a nyár.

Hubáék is jól töltötték a szünidőt. Van két csacsink, a 20 éves Gyurka, meg a 22 éves Frici kocsí elé fogták őket s elszamaragoltak vele egészen lneuig, meg a nagymamáéékig.

Van egy édes kis öcsénk: a 10 hónapos Levente. Gimnázista bátyánkat, Ubult „báttónak“, Hubát „buttának“ hívja. Engem még nem keresztelt el semminek.

A vakációs élményeinket ezzel le is zárjuk.

Kezeit csókolják.

Óry Imre IV. el. o. t., Huba III. o. t.

(Ezt a beszámolót Szőke István III. g. o. t. Odorheiu, javítja ki és juttatja el hozzánk, de bárki más is kijavíthatja és beküldheti.)

*

Kedves barátok!

Engemet Mackó Ferinek hívnak és játék mackó vagyok. Sokszor hallgattam Picikét és Emikét, amint az „Új Cimbora“ meséit olvasták. És megmondhatom, hogy nekem is nagyon nagy mulatságom telt benne. Azért tehát azt gondoltam, hogy én is fogok valamit írni kedves „Új Cimbora“! Én nem vagyok sem a Picikéé, sem az Emikéé, hanem mackó országból jöttem, „Rettyezáthból“. De mert nem voltam a legjobbak között, kordába küldtek ide. De azért ne higgyétek, hogy csak én vagyok itt, mert még vagyunk 12-en. Ezzel boldog új esztendő kíván Mackó Feri!

Hogyha még akad egy babatársam, irjon nekem egy levelet az „Új Cimbora“ által!

Irta: Mackó Feri.

(No erre már mi is kíváncsiak vagyunk, hogy Mackó Feri levelére melyik baba fog válaszolni. Szerk.)

*

Találós kérdések.

Milyen vas fut?

Melyik ló ég?

Beküldte: Ferenczy Géza I. g. o. t., Cluj.

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

Karácsonyra s újévre sok kedves levélkét hozott a pósta. Úgy, hogy egyszerre nem is lehetett mindre választ küldeni. Azonban egyetlen levélke sem marad sohasem válasz nélkül. Épp azért kis cimborák legyetek türelemmel, mert ha nem előbb, de később mindenki mindig kap választ a levélre.

Simon Béla, IV. g. o. t. Cluj. A 34-es szám megfejtését te is beküldted. A megfejtés utáni ajándékozás sorsolás útján történik. Ha szerencsés vagy, esetleg rövidesen nyerhetsz is. Gondolom, hogy benned jó toborzót is kapunk majd s nemesak megfejtőt, de rejtvénytyszerkesztőt is. — *Pincés Gyula, Gilău.* Az új pótlórejtvényt átadtam a rovatvezetőnek. Mit csinálnak az ottani kis cimborák? — *Pinczés Gyuláné, Gilău.* A megbízó levelet kiküldtük még karácsony előtt. Azóta nem kaptunk rá választ. A legjobbakat kívánjuk. — *Menyhért Erzsébet, Petroșeni.* A megbízó levelünket még karácsony előtt elküldtük. Kérjük válaszát, hogy tudjuk van-e valami eredmény? — *Bende Kató, IV. el. o. t. és Ilike Uioara.* A karácsonyi üdvözlötet köszönöm. Beszámoltok a nyárról, amely kellemesen telt el. Irod, hogy kicsi húgod, Ilike himlős volt. Bizony ez a járvány meglátogatta kis cimboráinkat. Satumaren például egyharmada benne feküdt a gyermekeknek. Irjatok máskor is. — *Balogh Anti és Bözsike, Satumare.* A leveled, amiről írsz nem kaptuk meg, úgy látszik valahol útközben elkallódott. A most beküldött rejtvényedet átadtam Pista úrnak. Azóta már személyesen is beszéltem veletek. Szegény kicsi Bözsike! Milyen rossz karácsonya volt — leforrázta a karját — bizony még kórházban is kellett neki feküdnie. No, hál Istennek, hogy már gyógyulóban van. Az ajándéknaptárnak nagyon örültek. — *Tubákos Évica és Icuka.* Második levélkéteket is megkaptam. Ez is épp olyan rendes volt, mint az első. Várjátok nagyon a havat, de biz az nem akar jönni ugye? A kis cimborákra küldött üdvözlötet átadom. Várom a beígért levelet. — *Bandi Dezső, III. g. o. t. I. G. Duca.* Karácsony előtt levelemet megkaptad-e? A kis cimborákra vonatkozó sorokat itt közöljük leveledből: — Én az I. G. Ducán lakó kis cimborák nevében kérem a szerkesztő nénit, hogy újévi üdvözlötünket a mi szeretett kis lapunkban a tőlünk távol lakó ismeretlen cimboráknak is szíveskedjék tolmácsolni. Erre a megleghangú üdvözlötetre bizonyosan fog valaki válaszolni a cimborák közül ide a Szerkesztőségbe, mi aztán a levelet majd továbbítjuk. — *Princzinger Bandika, III. el. o. t. Carei.* Nagyon kedvesen leptél

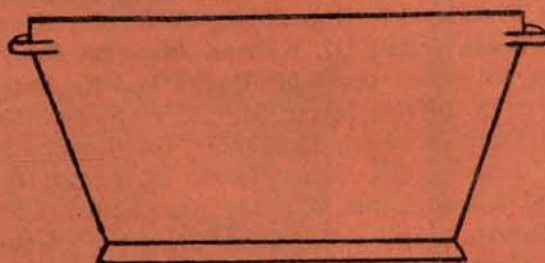
meg Bandikám a leveleddel. Bizony régen volt, amikor találkoztunk. Lám azóta már III. elemista lettél. Tetszett neked „Kláríka és a fehér egér” meg a „Mosolygó Mariska” története. A rejtvényt mindig megfejted, s most be is küldöd. No, ha szerencsés lesz, biztosan nyersz is. — *Faff Lajos, IV. el. o. t.* Jól írod kis cimborá: valóban régen nem írtál. Már azt hittem el is felejtkeztl rólam. De, amint írod hosszú ideig beteg voltál s ez mindent megmagyaráz. A virágmagvaknak örültél, kertészkedtél is — s a kis cimboráknak is küldesz majd a magvakból. Festegetni most is szeretsz. Küldj majd be pár újabb rajzot és képet. Rajzkiállítás mindig van. Hol itt — hol ott. Úgyes voltál, hogy toborozni is tudtál. Be is kerül a neved a toborzók aranykönyvébe. — *Román Katóka, I. g. o. t. Satumare.* Az őszi rajzaidat megkaptam, s azóta volt Giláun kiállítás — és még lesz ezután is. A fényképed a Finta Ildikó mellett van a szivalbumbaa. A levél küldése óta személyesen is beszéltem veled Katóka. A rejtvényfejtést átadtam a rovatvezetőnek. — *Nagy Zsolt, I. g. o. t.* Új Cimboránk vagy még és máris bemutatkozol. Nagyon helyes, így van ez rendjén. Örvendtél, mikor édesapád meglepett ezzel a kis újsággal. Küldöd a rejtvényfejtést is — átadtam a rovatvezetőnek. Írj máskor is. *Hódis Ily, IV. g. o. t.* és *Mimi, I. g. o. t.* Szép karácsonyi leveleteknek nagyon örültem. Kedvesebb meglepetést nem is szerezhettetek volna számomra. Aztán a festmény s nagyon szép volt a lapon. Emlékül küldtetek — köszönöm, be is fogom rámozni. — *Ferencz Noemi, Cluj.* Aranyos kis cimborám vagy kicsi Noemi — s milyen szorgalmas rejtvényfejtő! Az ilyen hűséges, ragaszkodó kis cimborákra én is szeretettel gondolok. De ám szeretnék személyesen is ismerni. Jöjj el majd egyszer valamelyik szombat délután a szerkesztőségbe, mikor itthon vagyok. Édesanyádat ismeretlenül is köszöntöm. — *Martin Lajos.* Beküldött dolgaidra vonatkozólag azt üzenem, hogy légy egy kis türelemmel. A megfejtések beérkeztek. — *Nagy Ferike, II. el. o. t.*, *Boldizsár Lili, VI. el. o. t.*, *Martin Emmus, Karasaj Ilonka, IV. el. o. t.*, *Miklós Róbert, I. g. o. t.*, *Sebessy László, II. g. o. t.* Megfejtéstekek sorra és rendre beérkeztek. Pista úrnak át is adtam őket. Gondolom, hogy köztetek nemcsak megfejtők, de rejtvényszerkesztők is lesznek. — *Wineklmayer Annuska, IV. el. o. t.* *Margitka, IV. el. o. t.*, *Cluj.* Örültetek, hogy ti is kaptatok üzenetet az Új Cimborában. Margitka még egy szép karácsonyfa ágacskaát is rajzolt a levele végére. Gondolom, hogy szorgalmatokért és jó magaviseletekért meg is látogatott benneteket egy pár szép ajándékkal a karácsonyi angyal. — *Torday Zádor.* Mediaşról írtál és nemcsak írtál, de új

rejtvényt is küldtél be. Nagyon érdekes rejtvény, biztosan örömmel és érdeklődéssel fogadják majd a többi olvasók. Hogy érzed ott magad? Írj környezetéről — s az ottani iskolai életről. — *Pontelly Ibike, I. el. o. t.* A legutóbbi fénykép jól sikerült — be is tesszük a szivalbumba. — *Öry Ubul, Imre, Huba, Levente.* A küldött fényképpel nagyon megörvendeztetetek. — *Szolga Bandi, III. g. o. t. Cristur.* Örömmel hallok, hogy az Új Cimborát mindig nehezen várod. Ha lesznek ügyes rajzaid, küldhetsz be belőlük.

Rajziskola.

Vezeteli: Kürthy Klára.

23. számú minta.

A kiadó bácsi postája.

Az elmúlt héten a következő előfizetések érkeztek: *Helyből:* Mihály Ernő 50, Kiss Árpád 50, Balázs Dolly 50, Drobecky Gy. 50, Krémer Tóni 50, Kovács Gyuszi 50, Vajna Évike 50, Bányai Rezső 50, Rezik Aliz 25, Cseke Évike 30, Fidler Erzsébet 34, Finkler E. és T. 34, Rozenberg Sárika 17, Bitay Mihály 17, Camelia Safta 67, Lobstein Ernő 50, Kuck Ferdinánd 50, Paizs György 34, Bogdán Imike 34, Spilman Gy. 50, Dr. Harnik Géza 17, Schvimmer Gabi 100, Simon Ágnes 25, Csáki János 20, Kassay Ilonka 100, Augusztin Margit 100, Méder Zoltán 100, Mátray György 50, Füzessy M. Arad 50, Lajos Aliz 50, Auslander Évi 34, Drunek András 17, Ehri László 17, Léb Zsigmondné, Bán Endre 100, Boldizsár Lilike Cluj 50, Tana Feri és Pityu 100 Lei, Dr. Boga Alajos 500, Indig Editke 100, Fodor Margitka 100, Farkas Helén 50, Porzsolt Viki és Zoli 50, Csordás Évike 50, Tarnay Kató 50, Tóth Évike és Magduska 50, Zsigmond Évi 150, Martin Testvérek 245, Tokai Paula 100, Lenkey Oszkár 50, Vajna Pál 50, Finta Ildikó 50, Cseke Évike 70, Szántó Rózsika 17, Klima Gusztáv 50, Boesánszky T. 50, Weinrich Éva 50, Suhajda Géza 50, Placsintár Kató 50, Ocsi 50, Alexi Pál 50, Berkesi Judit 50.

Videkről: Schweitzer Béla 100, Ref. Vasárnapisk. Odorheiu 100, Dr. Fülöp Pál 100, Smiedt Káresi 100, Ambrus Dezső 100, Ferenczy Béla 206,

Dávid Károly 100, Iványi Kató 100, Hajdu Mária 65, Schmiedt L. 117, Ujvári Árpád 17, Horváth N. 67, Kertész Évike 67, Báthory Jutka 117, Péter Tini 67, Balázs István 20, Bertalan Izabella 108, Takács Albert 100, Lévay Lacika 150, Lőrinczy Géza 58, Makkai Kamilla 50, György Gábor róm. kath. plebános 200, Daczó Erzsike 100, Ref. elemi iskola Bervené 100, Bereky Farkasné 100, E. Ursan 207, Kiss Sándor 10, Gál Lizike 100, Tóth Teréz 100, Rákosi Béla 200, Heilper Klára 67, Tibád Piroska 100, Máté Dénes 100, Gerzon Zoltán 150, Székely János 100, Rothmann Vera 50, Zajzon Ferenc 50, Bartha Zoltán 25, ifj. Faff Lajos 126, Tóth Zoltán 85, Kudacska Piroska 100, Imreh András 100, Prenczinger Bandi 134, Gondos Gyuszika 100, Kovács Gyula 50, Csepreghy gyógyszer-tár 100, Domokos Dénesné 200, Sági Éva 100, Szilágyi Erzsébet 100, Kiss Zoltán 50, Kovács Klára 100, Fileszak Ildikó 117, Kálmán János 50, Kónya Gyula 100, Ref. elemi iskola Reșita 200, Pethő Sándor 50, Tófalvi István 50, Alexa Sándor 100, Nagy Ödön 50, Csep Erzsike 50, Gál Erzsike 50, Kiss Domokos 100, Balázs István 17, Ujvári Árpád 17, László Zoltán 17, Bene Sári és Rákhel 100, Gr. Bethlen Katalin 83, Tobis Margit 67, Sebestyén László 100, Horváth Rózsi és Berei 100, Biekel Iván 100, Simon János 100, Buzogány Pál 100, Mihálka Pisti, Dibácz Béla 100, Ref. Vasárnapi Iskola Filpișul 100, Csejthey Judit 100, Balázs András 100, Balogh Illa és Endre 100.

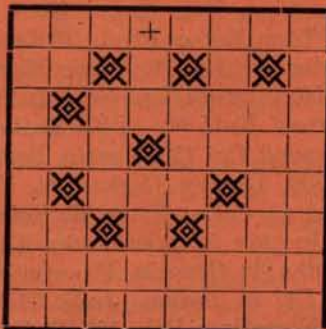
FEJTÖRŐ

Rovatvezető: Súlyom István.

Titkosírás rejtvény.

Beküldte: Walter Trudi I. g. o. t. Timișoara.

1. szám

2. szám

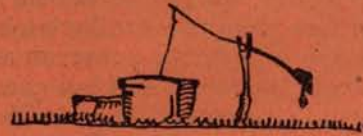

Egy nagy költőnk szállóigévé vált mondása.

Hogy megy a titkosírás rejtvény megfejtése?

Az 1. számú rostélyt, vagy kulcsot (külön papírból kivágva s a berajzolt kockák helyén lyukat vágva) rátesszük a 2. számú rejtvényre, úgy, hogy a kereszt jel a kereszt jelet fedje. Az üres kockákban megjelent betűket lejegyezzük, aztán a rostélyt a kereszt jellel jobbra, majd alulra s végül balra forgatjuk s az üres kockákban megjelent betűket összeolvassuk — ez lesz a rejtvény megfejtése.

Próbáljátok meg hasonló rejtvényeket szerkeszteni is.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. A Családszövetség tagjainak 160 lej és 10 lej portó. Egyes szám ára 6 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár. Csehszlovákiában 60 ek.

Kérjük magyarországi előfizetőinket, hogy előfizetési díjaikat, a „Studium“ könyvkiadó R. T.-hoz, Budapest, Kecskeméti-u. 8. sz., az Új Cimbor

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:
FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:
TELEKY DEZSŐ és SIMON SÁNDOR.

Mindén cikkért a szerzője felelős.
Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj